

Ἡ ζωὴ ὡς προσμονή (Schmemmann Alexander Protopresbyter (1921-1983))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο συνεχοῦς ἀπώλειας δυνάμεων, μὲ σειρὲς χημειοθεραπειῶν ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν ναυτία καὶ τὸν ἐξασθενίζαν ὅλο καὶ περισσότερο, ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν ἔγραψε ἓνα κείμενο γιὰ τὸ ραδιόφωνο στὰ μέσα Νοεμβρίου 1983 γιὰ νὰ μεταδοθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, στὶς 2 Φεβρουαρίου. Κοιμήθηκε εἰρηνικὰ στὶς 13 Δεκεμβρίου 1983.

«Τί ἐντυπωσιακὴ καὶ ὄμορφη εἰκόνα, ὁ ἠλικιωμένος ἄντρας νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὸ παιδί, καὶ πόσο παράξενα εἶναι τὰ λόγια του: «ὄτι εἶδον ὁ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου...» Ἀναλογιζόμενοι αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχίζουμε νὰ ἐκτιμοῦμε τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ καὶ τὴ σχέση του μὲ μᾶς, μὲ μένα, μὲ τὴν πίστη μας.

Ἐπὶ ἔτι τίποτα πιὸ χαρμόσυνο ἀπὸ ἓνα ἀντάμωμα, μία «ὕπαπαντὴ» μὲ κάποιον ποὺ ἀγαπᾷς; Εἰλικρινὰ τὸ νὰ ζεῖς σημαίνει νὰ προσμένεις, νὰ προσβλέπεις στὴ συνάντηση. Ἡ ὑπερβατικὴ καὶ ὄμορφη προσμονὴ τοῦ Συμεὼν αὐτὸ δὲ συμβολίζει; Ἄραγε δὲ συμβολίζει τὴν προσδοκία ἢ μακρόχρονη ζωὴ του, αὐτὸς ὁ προβεβηκὼς σὲ ἡλικία ἄντρας, ὁ ὁποῖος περνᾷ ὅλη του τὴ ζωὴ περιμένοντας τὸ φῶς ποὺ φωτίζει ὅλους καὶ τὴ χαρὰ ποὺ τὰ πάντα πληροῖ; Καὶ πόσο ἀπρόσμενα, πόσο ὑπερβολικὰ καλὰ ἔρχονται τὸ ἀπὸ καιρὸ ἀναμενόμενο φῶς καὶ ἡ χαρὰ στὸν

ὕπεργηρο Συμεῶν μέσω ἐνὸς παιδιοῦ!

Φανταστεῖτε τὸν γέροντα τὴν ὥρα ποὺ μὲ τρεμάμενα χέρια παίρνει τρυφερὰ καὶ προσεχτικὰ στὴν ἀγκαλιὰ του τὸ σαράντα ἡμερῶν βρέφος καὶ μὲ τὸ βλέμμα του προσηλωμένο στὴ μικρὴ ὑπαρξὴ ἀναφωνεῖ: «Τώρα μπορεῖς νὰ μὲ ἀπολύσεις ἐν εἰρήνῃ, γιατί εἶδα, κράτησα στὰ χέρια μου, ἀγκάλιασα αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ νόημα τῆς ζωῆς». Ὁ Συμεῶν περίμενε. Περίμενε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ, καὶ σίγουρα αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναλογιζόταν, προσευχόταν, ἐμβάθυνε ὅσο περίμενε, ἔτσι ὥστε ὅλη του ἡ ζωὴ νὰ εἶναι μία διαρκὴς «παραμονή», ἡ προηγούμενη ἐνὸς χαρμόσунου συναπαντήματος.

Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀναρωτηθεῖ ὁ καθένας μας, ἐγὼ τί περιμένω; Τί μοῦ ὑπενθυμίζει ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα ἡ καρδιά μου; Μεταμορφώνεται βαθμιαία σὲ προσμονὴ ἢ δική μου ζωὴ, καθὼς προσβλέπω στὴ συνάντησιν μὲ τὸ οὐσιῶδες; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θέτει ἡ Ὑπαπαντὴ. Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ γιορτῇ, ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ φανερώνεται ὡς ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιὰ μιᾶς ψυχῆς ποὺ ὠριμάζει, ποὺ ἀπελευθερώνεται ὅλο καὶ περισσότερο, ποὺ βαθαίνει καὶ καθαρίζεται ἀπ' ὅ,τι εἶναι δευτερεῦον, ἀνούσιο καὶ τυχαῖο.

Ἀκόμη καὶ τὰ γεράματα καὶ ὁ θάνατος, ὁ ἐπίγειος προορισμὸς στὸν ὁποῖο ἔχουμε ὅλοι μερίδιο, τόσο ἀπλὰ καὶ πειστικὰ φανερώνονται ἐδῶ ὡς πλησίασμα ἐκείνης τῆς μίας στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποία μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γεμάτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, λέω: «ἐπίτρεπέ μου τώρα νὰ ἀποχωρήσω». Ἔχω δεῖ τὸ φῶς ποὺ διαπερνᾷ τὸν κόσμον. Ἔχω δεῖ τὸ παιδίον, ποὺ δίνει στὸν κόσμον τόση θεία ἀγάπη καὶ πού μοῦ προσφέρει τὸν ἑαυτό του. Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ φοβίζει, τίποτα ἄγνωστο, τὰ πάντα τώρα εἶναι εἰρήνη, εὐχαριστία καὶ ἀγάπη. Αὐτὸ εἶναι ποὺ φέρνει ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Γιορτάζει τὴ συνάντησιν τῆς ψυχῆς μὲ τὴν Ἀγάπην, τὴ συνάντησιν μὲ τὸν Ἐναν πού μοῦ ἔδωσε τὴ ζωὴ καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ δύναμιν νὰ τὴ μεταμορφώσω σὲ προσμονή».

Πηγὴ: agiazoni.gr